

Μια φορά και έναν καιρό, η τηλεόραση, το σχολείο, η εφημερίς της κυβερνήσεως και το κράτος μας υποσχόταν μια κοινωνία που θα μας προσέφερε την αιώνια ευτυχία. Τα σούπερ-μάρκετ θα ήταν πάντα γεμάτα πράγματα και όλοι θα είχαν λεφτά για να τα αγοράσουν.

Τα χρόνια πέρασαν. Και όντως τα σούπερ-μάρκετ είναι γεμάτα πράγματα. Όμως δεν έχουμε λεφτά να τα αγοράσουμε, ούτε χρόνο για να τα φάμε. Γιατί πρέπει να δουλεύουμε για να είναι τα σούπερ-μάρκετ πάντα γεμάτα, για να περηφανεύμαστε ότι ζούμε σε μια κοινωνία πλούσια και παραγωγική. Γιατί οι ζωές μας, αποκομμένες πια από εμάς τους ίδιους, πρέπει να λειτουργούν ομαλά και να μην παρεμποδίζουν την ομαλή ροή εμπορευμάτων και κερδών που απαιτεί η "αιώνια ευτυχία", που χωράει στις βιτρίνες ενός πολυκαταστήματος, στα γρήγορα αμάξια, στα μεγαλειώδη έργα και στις αστραφτερές καθασιστές ζωές.

Ας μιλήσουμε από τη δική μας σκοπιά, ως φοιτητές ειδικά (βλ. εργάτες γνώσης και μάλιστα απλήρωτοι) και εκμεταλλευόμενοι γενικά. Η φοιτητική καθημερινότητα -προσεκτικά σχεδιασμένη από άλλους και εμπλουτισμένη με σωρεία άθλιων κλισέ- πέρα από το να παράγει καλούς και υπομονετικούς εργάτες για τα μεταμοντέρνα Νταχάου, προετοιμάζει και αναπαράγει την εκμετάλλευση με εκμετάλλευση. Ποιοί και πώς διαχειρίζονται τη γνώση που εμείς παράγουμε στο πανεπιστήμιο; Που και γιατί σταματάνε τα όρια της "ακαδημαϊκής ελευθερίας"; Ποια είναι αληθινά τα δικά μας συμφέροντα και τι ρόλο έχουν οι συντεχνιακές παρατάξεις και οι εκφυλισμένες διαδικασίες στον αγώνα για αυτά; Έχουν ακόμα νόημα λέξεις όπως έρευνα, γνώση, γενική συνέλευση, συνάδελφος, δάσκαλος; Υπάρχουν όντως εξωγήινοι και πώς επήρεάζουν τη ζωή μας;

Για να απαντήσουμε σε όλα αυτά τα ερωτήματα αλλά και σε άλλα που θα προκύψουν, ξεκινάμε μια δυναμική συλλογική περιπλάνηση στο χωροχρόνο. Και φτιάχνουμε ένα στέκι που δε στέκει. Το αυτοδιαχειριζόμενο κινητό στέκι πολυτεχνείου αποτελεί μια προσπάθεια συσπείρωσης ατόμων με ελευθεριακή σκέψη σε βάση αντιεραρχική. Λειτουργεί με τακτική συνέλευση χωρίς αρχηγούς και ειδήμονες, με μόνο κανόνα το σεβασμό στην προσωπικότητα τους καθενός και στόχο το σπάσιμο της επιβεβλημένης κανονικότητας. Και επιλέγουμε αυτό το δρόμο γιατί μπορούμε - ωντες, τόσο απλά. Δεν υποτιμούμε τους εαυτούς μας και ξέρουμε ότι δε χρειάζεται κάποιος άλλος να κάνει κουμάντο. Παίρνουμε την καθημερινότητά μας στα χέρια μας.

Αν και κρατάμε τις 'παραδοσιακές' λειτουργίες ενός στεκιού, πρωτοτυπούμε, καθώς θα τα λέμε από εδώ και από εκεί. Παρά την ασταμάτητη κινητικότητά μας, παρκάρουμε μια φορά τη βδομάδα για την ανοιχτή μας συνέλευση, κάθε Παρασκευή μεσημέρι συγκεκριμένα, στην Αρχιτεκτονική, για να συζητήσουμε και να συνδιαμορφώσουμε τις δράσεις μας. Ειδικότερα, μια πρώτη σκέψη είναι μια σειρά θεμάτων κύκλων αυτομόρφωσης - ίσως τα πρώτα βήματα του αυτοδιαχειριζόμενου τμήματος ελευθεριακών σπουδών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.. Το καφενέο και οι εκδηλώσεις μας επιλέγουμε να είναι χωρίς αντίτιμο αλλά με ελεύθερη οικονομική συνεισφορά, καθώς δε σκοπεύουμε στο κέρδος και προσπαθούμε να προωθήσουμε την αντιεμπορευματικότητα.

Με σημείο αναφοράς μια ελαφριά κατασκευή με (μάλλον) βαρύ πολιτικό νόημα, ξεκινάμε. Για να δώσουμε πάλι σημασία στις απαλλοτριωμένες λέξεις, για να δράσουμε επαναστατικά και να μπορέσουμε όλοι μαζί αλλά και ο καθένας μόνος του να δούμε τον κόσμο διαφορετικά. Για να δημιουργήσουμε νέες διαπροσωπικές σχέσεις, να υπενθυμίσουμε ότι πέρα από το πολιτικό, υπάρχει και το ποιητικό σ' αυτή τη ζωή, για να αποδομήσουμε το υπάρχον και όχι να το εξευγενίσουμε. Σύμμαχοι μας όλοι όσοι καταλαβαίνουν ότι η αιώνια ευτυχία δε θα έρθει μέσα από τη μισθωτή σκλαβιά που κρατάει τα σούπερ-μάρκετ γεμάτα και τους ανθρώπους άδειους και θέλουν να φτάσουν σε αυτή αδιαμεσολάβητα και αντιεραρχικά. Με παιγνιώδη και φαντασιακή διάθεση και πολυμορφικές δράσεις που δε θα περιοριστούν σε τμηματικές συνελεύσεις και εκτονωτικές καταλήψεις, ας κατορθώσουμε ότι μας πλασάρουν ακατόρθωτο.

ΤΡΟΧΗΛΑΤΟ